

Anhang B

til

1851.

Rigsdagstidenden.

N° 23.

Tredie Session.— Udvalgenes Betænkninger.

(Fortf. af Bet. over Lovudf. om Tiendens Aflysning.)

Vel kunne Omkostningerne i nogle Tilfælde endda blive følelige nok for enkelte mindre Tiendeydere, og der var den Udvei til at forskaane sige Tiendeydere, at det blev fastsat, at, naar der i et Sogn ikkun var et meget lidet Quantum Hartkorn tilbage, hvoraf endnu svarede Naturaltiende, skulde Omkostningerne ved dennes Forandring til fast Afgift udredes af Statskassen. Men, foruden at det vilde være vanskeligt at træffe en Grænse i saa Henseende, saa kan det jo ligesaa ofte være Tilfældet, at sige mindre Naturaltiendeydende Quantum Hartkorn eies eller besiddes af en eller flere Formuende, der ikke kunne gjøre Fordring paa Begunstigelser i Henseende til Omkostningerne, som at det eies af Personer, der kunne trænge til sige Begunstigelse. Vi antage derfor, at en sige Deling af Forpligtelsen til Omkostningernes Udredelse vilde være mislig, ligesom vi heller ikke troe at burde foreslaae, at Staten skulde udrede samtlige Omkostninger ved den tilbageværende Naturaltiendes Convertering til faste Afgifter. Foruden hvad der nemlig herimod kunde indvendes fra den finantstille Side, forekommer det os at ville være mindre retfærdigt mod de Tiendeydere og Tiendeiere, som selv i den foregaaende Tid have maattet udrede disse Omkostninger, og at Fritagelsen for Omkostningernes Udredelse i mange Tilfælde vilde komme Personer tilgode, der ikke trængte til den og ikke kunde siges at have fortjent den, da de maaskee af Bihensyn eller af Uvillie mod Sagen hidtil have forhindret Naturaltiendens Omgang til faste Afgifter.

Vi troe derfor, at den rette Vei vil være at holde sig til den nugældende Lovgivning i Henseende til Forpligtelsen til Omkostningernes Udredelse, saa meget mere, som de Bestemmelser, der derom findes, sigte til at befordre Forlig, og forhindre Kjendelse, altsaa indirecte til at formindste Omkostningerne.

Det kunde synes, at i de Tilfælde, hvor Yderne selv eie deres Tiende, hvor Tiendeyder og Tiendetager altsaa ere forenede i een Person, og der altsaa for Diebliffet ikke svares Naturaltiende, der kan der ikke være Grund for Staten til at træde til og paahyde bemeldte Tiendes Forandring til faste Afgifter. Men, naar man lægger Mærke til, at Naturaltiendens Forandring er en uafviselig Betingelse for Aflysning af dens Capitalbeløb, og at vort Forslag, blandt Andet, ogsaa har den Hensigt at bortrydde Hindringerne for sige en Aflysning, om man maatte bestemme sig for den, saa troe vi, at det vil være indlysende, at vi have maattet tage den nævnte Klasse af Tilfælde med.

Saalænge Tiendeyderen selv eier sin Tiende, er det naturligtvis af mindre Interesse for ham at see den forandret til en fast årlig Afgift, men, naar han maatte ville afhænde eller pantsætte denne Tiende, eller den, f. Ex. ved Arv, gaaer over til andre Personer, saa er det jo af ligesaa stor Interesse for sige en Tiendeyder som for Andre at see Naturaltienden converteret til en fast Afgift, og det kan derfor ikke være uretfærdigt at paalægge ham Omkostningerne herved.

At Vederlaget for sige Tiender altid maa bestemmes ved Kjendelse, uden at der bliver Spørgsmaal om Paastand eller Tilbud, og at